

ΧΑΡΑ ΑΝΔΡΕΪΔΟΥ

Η αγάπη είναι πόλεμος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η αγάπη είναι πόλεμος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χαρά Ανδρεΐδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χριστίνα Γιατζόγλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Χαρά Ανδρεΐδου, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-087-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

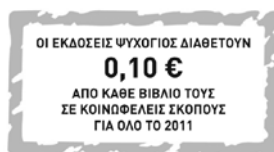
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΧΑΡΑ ΑΝΔΡΕΪΔΟΥ

Η αγάπη
είναι πόλεμος

Στους συνοδοιπόρους μου, όλους...

*Η αγάπη είναι πόλεμος, ανακωχή, ειρήνη,
θάνατος και ζωή, που βασιλεύουν εκ περιτροπής.*

Georges d'Amboize

Ο φανταστικός σύντροφός μου

Θέλω έναν άνδρα που να είναι γαντζωμένος πάνω μου. Έναν άνδρα που θα με βάλει στο κέντρο του κόσμου του και θα στρέφεται γύρω από μένα. Που από τη στιγμή που θα με γνωρίσει, θα σταματήσει να υπάρχει οτιδήποτε άλλο σημαντικό γι' αυτόν εκτός από μένα. Που δε θα τον μοιράζομαι. Που δε θα «πρέπει» να σηκωθεί νωρίς το πρωί, δε θα «πρέπει» να κοιμηθεί νωρίς το βράδυ, να μελετήσει, να πάει στο γυμναστήριο, που δε θα έχει υποσχεθεί στους φίλους του ή στη μαμά του ή στον μπαμπά του ή σε οποιονδήποτε άλλο πως θα κάνει κάτι γι' αυτούς. Έναν άνδρα που θα στρέφεται γύρω από μένα και γύρω από τη σκέψη μου, έναν άνδρα που θα παραδώσει τη ζωή του και τη σκέψη του στα χέρια μου, που θα γονατίσει μπροστά μου και θα εξαφανιστεί κάτω από το βάρος των συναισθημάτων του για μένα, που θα δηλώσει υποταγή χωρίς να ντρέπεται, που δε θα προβεί σε επαναστατικές εκδηλώσεις ανεξαρτησίας, σε θαυματικές –και τόσο επώδυνες– πράξεις απε-

λευθέρωσης, που δε θα μου πει ποτέ ότι είμαι εγωίστρια, που δε θα με αναγκάζει να σκέφτομαι τον εαυτό μου, αλλά θα σκέφτεται ήδη αυτός μόνο εμένα, που δε θα χρειαστεί να τον περιμένω ποτέ, που δε θα προβάλλει ποτέ καμιά δικαιολογία, δε θα πάρει ποτέ απολογητικό ύφος, δε θα μου πει ποτέ «τώρα πρέπει να φύγω» ή «τώρα πρέπει να φύγεις», που δε θα νιώσει ποτέ πιεσμένος από μένα, που δε θα χρειαστεί ποτέ να τον ξαλαφρώσω από την παρουσία μου.

Θέλω έναν άνδρα που θα μου αφήνει περιθώρια, κι άλλα περιθώρια, ελαστικά, ατελείωτα, που θα με καλύπτει, θα με υπερασπίζεται και θα με προστατεύει, θα μου δίνει περισσότερα απ' όσα του ζητάω, δε θα με παραφουλάει, δε θα καταδοκεί για λάθη μου, δε θα καταδικάζει τις ανησυχίες μου, θα κατανοεί τους πανικούς μου, θα συμμερίζεται τους ενθουσιασμούς μου, δε θα μου δημιουργεί ενοχές, δε θα με απειλεί με τιμωρίες.

Θέλω έναν άνδρα που δε θα βάζει σύνορα ανάμεσά μας και δε θα σηκώνει συρματοπλέγματα, ούτε θα χτίζει τοίχους ψηλούς για να μας χωρίζει, να χωρίζει τα δικά του από τα δικά μου, να θεωρεί αυτονόητο πως υπάρχουν δικά του και δικά μου. Θέλω έναν άνδρα να με λέει «γυναίκα μου» κι εγώ να τον λέω «άνδρα μου». Θέλω έναν άνδρα να είναι, να νιώθει, να δείχνει δικός μου, κι εγώ να είμαι, να νιώθω και να δείχνω δική του.

Θέλω έναν άνδρα να ακολουθεί τους ρυθμούς μου, να ικανοποιεί τις επιθυμίες μου, να καλύπτει κάθε ανάγκη μου, να ανταποκρίνεται σε κάθε προσδοκία μου, ναπραγματο-

ποιεί κάθε φαντασίωσή μου. Θέλω να μπορώ όλα να τα νιώσω μαζί του, όλα να τα ευχηθώ, όλα να τα θελήσω, όλα να τα πραγματοποιήσω, χωρίς όρια, χωρίς ντροπές, χωρίς προκαταλήψεις, επιφυλάξεις, δισταγμούς, εναλλακτικές. Θέλω να είναι πάντα εδώ, πάντα διαθέσιμος, πάντα έτοιμος να με ακούσει, να με καταλάβει και να με στηρίξει από τα πιο απλά πράγματα που αντιμετωπίζω καθημερινά ως τα καλά κρυμμένα μυστικά μου. Θέλω να του μιλάω για όλα όσα μου συμβαίνουν, όλα όσα μου έκαναν εντύπωση, με απογοήτευσαν, μου έδωσαν χαρά. Θέλω να μοιράζομαι τις έγνοιες μου, τα σχέδιά μου, τις σκέψεις, τις κουβέντες μου μαζί του. Να μου προσφέρει ηρεμία, κατανόηση, οικειότητα, ζεστασιά, αγάπη. Να διώχνει την ένταση, να κλειδώνει τον κόσμο απ' έξω, να με καθησυχάζει, να με φροντίζει, να με στηρίζει όταν φοβάμαι, να στέκεται πλάι μου όταν παλεύω. Να χαλαρώνω και να ξεκουράζομαι στα χέρια του. Να με παίρνει από το χέρι και να με οδηγεί στη ζωή, στην κοινή μας ζωή.

Θέλω τον τέλειο σύντροφο, τόσο εύπλαστο, τόσο ανοιχτό σ' εμένα, προσαρμοσμένο στις ανάγκες μου, τρυφερό, δυνατό, πάντα ερωτευμένο, μέχρι τρέλας, μέχρι τελικής πτώσεως, έτοιμο για όλα για μένα, παραδομένο άνευ όρων σ' εμένα που δεν έχω όρια, δικό μου.

Και θέλω να κάνω κι εγώ το ίδιο γι' αυτόν. Θέλω να είμαι η τέλεια σύντροφος, η φίλη, η ερωμένη, η γυναίκα, που θα τον βάλει στο κέντρο του κόσμου της και θα γυρίζει γύρω του, σαν δορυφόρος του μέσα στο σύμπαν. Θέλω εγώ να του δίνω χαρά, θέλω εγώ να παίρνω το βάρος από

τους ώμους του, θέλω σ' εμένα να στρέφει το βλέμμα του ξανά και ξανά όταν χρειάζεται κουράγιο, βοήθεια, ευχαρίστηση, συντροφιά. Θέλω να είμαι η καλή νεράιδα στη ζωή του, που θα διώχνει τους φόβους του, που θα ομορφαίνει τον κόσμο του, που θα φωτίζει τα σκοτάδια του, που θα απαλύνει τους πόνους του. Θέλω να τον τυλίξω ζεστά και μαλακά με την αγάπη μου και τη στοργή μου, με τον έρωτά μου, με την έγνοια μου για κείνον, θέλω να νιώθει καλά, να νιώθει ασφαλής, να νιώθει δυνατός. Θα διασκεδάζω τις αμφιβολίες του, θα ανακουφίζω τις στερήσεις του, θα στηρίζω τον εγωισμό του, θα στέκομαι μπροστά του σαν ασπίδα προστασίας από καθετί δύσκολο και κακό, θα σηκώνω το βάρος μιας σχέσης μαζί του. Θα απαλύνω τις ρυτίδες στο μέτωπό του και θα διώξω τη σκιά από τα μάτια του κι εκείνο το μόνιμο σφίξιμο στο πρόσωπό του, θα χαλαρώσω τα χέρια του και θα απλώσω τα δάχτυλά του απαλά πάνω στο σώμα του, ανοιχτά, άνετα, όχι πια σφιγμένα σε γροθιά. Θα είμαι παντού πλάι του, γύρω του και μέσα του, να μη νιώθει μόνος, να μη νιώθει πικραμένος. Θα τον κάνω να πιστέψει πως έχει όλα τα δικαιώματα, πως όλα μπορεί να τα καταφέρει, όλα να τα διεκδικήσει, όλα να τα αποκτήσει. Θα τον κάνω να νιώσει ανίκητος κι αθάνατος.

Θέλω να είμαι γι' αυτόν όλα όσα θέλω να είναι αυτός για μένα, σε μια σχέση αμφίδρομη, ανταποδοτική, αέναη, ασταμάτητη, ρέουσα. Θέλω όλα να περνούν μέσα από το φίλτρο του έρωτά μας και να καταλήγουν σ' εμάς στην πιο αγνή, στην πιο καθαρή τους μορφή. Αισθήματα γνήσια,

έντονα, κατασταλαγμένα, σκέψεις ξεκάθαρες, στακάτες, δομημένες, πράξεις με νόημα, με στόχο, έντιμες, αποτελεσματικές. Θέλω μιαν αγάπη που δε θα μας αποδυναμώνει, δε θα ρουφάει την ενέργειά μας, δε θα μας στεγνώνει σιγά σιγά, αλλά θα μας τρέφει, θα μας δυναμώνει, θα μας ομορφαίνει. Δε θα υπάρχει για μας χρόνος, ο χώρος μας θα είναι άπειρος, το μέλλον μας θα είναι σταθερό, θα παραμένει αναλλοίωτο, θα σταματάει εκεί που είμαστε μαζί και είμαστε ερωτευμένοι, δε θα υπάρχουν άλλοι άνθρωποι, ούτε εμπόδια ούτε κωλύματα, δε θα υπάρχουν υποχρεώσεις, δε θα υπάρχει απόσταση, ο χρόνος δε θα προχωράει, θα είναι μονολιθικός, ακίνητος. Στον κόσμο μας δε θα υπάρχει «αυτός» ή «αυτή», δε θα υπάρχουν «αυτοί», μόνο «εγώ», «εσύ», «εμείς». Θα υπάρχουμε μόνο εμείς και θα είμαστε δυνατοί, ευτυχισμένοι και ερωτευμένοι, χωρίς κανένα «αλλά» να απειλεί τον κόσμο μας. Κανένα «αλλά»...

Αυτά ήθελα κι αυτά διεκδικούσα κι αυτά πίστευα πως θα πετύχω όταν ήμουν ακόμη πολύ αθώα, πολύ ρομαντική, πολύ απόνετη από τη ζωή. Μετά, ένα ένα αφαιρούσα, μικραίνα, κόνταινα, στένευα, μπάλωνα κάτι τεράστιες τρύπες που χάσκανε στο πουπουλένιο μου πάπλωμα κι όλο προσπαθούσα να χωρέσω εκεί μέσα, σ' αυτό το λίγο, το όλο και πιο λίγο, τον άνδρα που ήταν πλάι μου. Μέχρι που στο τέλος έμεινα χωρίς καν άνδρα...

Ο παραγμένος ουρανός

Τα παιδιά μου έχουν φύγει με τον μπαμπά τους διακοπές, εδώ και δυο μέρες. Τα δυο μου παιδιά, η κόρη μου εφτά χρόνων και ο γιος μου δώδεκα. Είμαι μητέρα δύο παιδιών! Όσο κι αν η καθημερινότητα με παίρνει από κάτω και με νικάει, όσο κι αν η ευθύνη των δύο παιδιών με συνθλίβει καθημερινά και είναι η πιο απτή πραγματικότητα στη ζωή μου τα τελευταία δώδεκα χρόνια, είναι φορές που δε νιώθω μάννα. Είναι φορές που βγαίνω έξω από το ρόλο μου και δε θεωρώ προτεραιότητά μου να φροντίζω να κάνουν τα παιδιά μου ακριβώς αυτό που θέλουν την ώρα που το θέλουν και με τον τρόπο που θέλουν. Δεν υποτάσσομαι στη γενικά αποδεκτή θεωρία πως η υψίστη αποστολή μου σ' αυτή τη ζωή είναι να γεννήσω και να μεγαλώσω παιδιά και να τα παραδώσω σωστούς πολίτες στην κοινωνία και υγιείς κρίκους στην αδιάσπαστη αλυσίδα της ζωής και όλα αυτά τα γνωστά και χιλιοειπωμένα. Δεν είμαι μόνο μάννα ούτε μόνο κόρη, αδελφή, συνεργάτιδα, φίλη. Είμαι πολλά, πολλά άλλα μαζί, πολλά και διαφορετικά, όπως όλοι μας. Δεν είμαι μόνο μάννα. Τώρα

όμως που τα παιδιά μου λείπουν, νιώθω, ίσως πιο έντονα από ποτέ, ότι είμαι η μάνα τους και τα παιδιά μου δεν είναι μαζί μου. Τα παιδιά μου έχουν πάει διακοπές με τον μπαμπά τους και τη φιλενάδα του. Έχουν πάει διακοπές με τον άνδρα που κάποτε μου ορκιζόταν πως θέλει να ζήσει όλη τη ζωή του μαζί μου, πως θέλει να γίνει ο πατέρας των παιδιών μου και να τα βλέπουμε να μεγαλώνουν μαζί. Τώρα τα βλέπουμε να μεγαλώνουν χωριστά, εγώ μόνη μου κι αυτός με τη φιλενάδα του. Πώς νιώθεις όταν είσαι μαζί με τα παιδιά σου και η γυναίκα που διάλεξες να έχεις δίπλα σου δεν είναι η μάνα τους; Με πόσο καθαρή συνείδηση τα βάζεις να κοιμηθούν στο διπλανό δωμάτιο, ενώ εσύ μοιράζεσαι το κρεβάτι σου και το σώμα σου και τη ζωή σου με μια γυναίκα που δεν είναι η μάνα τους; Πώς αντικρίζεις τη μάνα των παιδιών σου όταν τα παίρνεις μακριά της για να κάνετε διακοπές με μιαν άλλη γυναίκα; Πώς αφήνεις τη μάνα των παιδιών σου πίσω, μόνη της; Ποια είναι η ηθική σε όλο αυτό; Υπάρχει ηθική σε όλο αυτό;

Η ιστορία με τα παιδιά μου που έχουν πάει διακοπές με τον μπαμπά τους έχει ρίξει τη βαριά σκιά της πάνω μου και μ' έχει οδηγήσει σε μιαν ακατανίκητη αδράνεια. Δεν κάνω τίποτα, δε θέλω και δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Κυριακή σήμερα και όλη τη μέρα, από το πρωί, κάθομαι στο μπαλκόνι μου και κοιτάζω τον ουρανό. Έναν ουρανό που μου θυμίζει εκείνους τους υπέροχους ουρανούς στους φλαμανδικούς πίνακες που τόσο αγαπώ. Ανήσυχος, χαμηλός, σε διαρκή κίνηση, λίγο απειλητικός, με τα βα-

ριά, τεράστια σύννεφα σε όλους τους τόνους του γκριζου, από το βαθύ μολυβί έως το αχνό σταχτί. Τον κοιτάζω και έχω την αίσθηση πως κάτι κοσμογονικό συμβαίνει μέσα σε αυτόν τον ουρανό, πίσω από αυτά τα σύννεφα που μοιάζουν να εγκυμονούν, να έχουν τους πόνους της γέννας, έτσι όπως φουσκώνουν και συστρέφονται και πάλλονται, έτοιμα λες να γεννήσουν, να βγάλουν από μέσα τους κάτι που τα πιέζει, που βιάζεται να βγει προς τα έξω, να ελευθερωθεί από τα δεσμά του. Είναι η αγαπημένη μου εικόνα. Μου αρέσουν πολύ αυτοί οι ταραγμένοι ορίζοντες, οι γεμάτοι ένταση και προσμονή και αδημονία. Δεν είμαι λάτρης του ακίνητου ελληνικού ουρανού, όπου τίποτα δε διακόπτει το απέραντο γαλάζιο του ορίζοντα, όπου τα ασπριδερά σύννεφα φαντάζουν καρφωμένα στο ίδιο σημείο ώρες και ώρες και η εκτυφλωτική λάμψη του ήλιου δε σ' αφήνει να απλώσεις το βλέμμα σου στο σύμπαν. Δε μου αρέσει ο ελληνικός ουρανός.

Μου αρέσει ο ανήσυχος, ο ταραγμένος ουρανός. Ταιριάζει με την ψυχή μου, μ' εμένα. Δεν είναι ότι είμαι ταραγμένη η ίδια. Έχω πολύ καιρό να ταραχτώ πραγματικά, να νιώσω ότι φουσκώνει κάτι μέσα στο στήθος μου και πρέπει να ξεσπάσει, σαν νερό που ξεχειλίζει από μια γεμάτη λεκάνη. Η ζωή μου ξεδιπλώνεται τα τελευταία χρόνια σαν ένας επίπεδος, ασφαλοστρωμένος δρόμος μέσα στον κάμπο. Λίγες απαλές στροφές, μικρές κατηφόρες και ανηφόρες, ηρεμία... Ηρεμία; Αδιαφορία; Παραίτηση; Στα δύσκολα χρόνια πριν από το διαζύγιό μου έλεγα ξανά και ξανά

πως το μόνο που θέλω, το μόνο που διεκδικώ για τη ζωή μου είναι ηρεμία και αξιοπρέπεια. Στην πραγματικότητα πίστευα, αλλά δεν το έλεγα, πως είναι το μόνο που μου απέμενε να διεκδικήσω, μετά τις απανωτές ήττες, τις απανωτές ματαιώσεις, τις απίστευτες αποτυχίες. Τη διεκδίκησα και την κατέκτησα λοιπόν την περιβόητη ηρεμία και την αξιοπρέπεια που ήθελα. Πάλεψα πολύ για να τις αποκτήσω και εξακολουθώ να παλεύω κάθε στιγμή, με νύχια και με δόντια, για να τις διατηρήσω, ακέραιες, αλώβητες. Σαν το σκαντζόχοιρο, η φορεσιά με τα αγκάθια έχει γίνει δευτερο δέρμα μου· τα αγκάθια, μυτερά, σουβλερά, απειλητικά, δεν αφήνουν κανέναν και τίποτα να περάσει πιο μέσα, ούτε ανθρώπους ούτε συναισθήματα ούτε έρωτες ούτε ελπίδες, και –κυρίως– κανενός, μα κανενός είδους ταραχή. Την έχω κερδίσει πολύ επώδυνα αυτή την αταραξία, είδα την καριέρα μου κι όλα τα όνειρά μου για μια δημιουργική ζωή να καταποντίζονται σε αλληπάλληλους, διαδοχικούς γκρεμούς, είδα το γάμο μου, την ψευδαίσθηση της ευτυχισμένης οικογένειάς μου να πεθαίνει από ασφυξία, και στο τέλος έπνιξα από μόνη μου, με τα ίδια μου τα χέρια, την ανάγκη μου να είμαι γυναίκα, να αγαπιέμαι και να ερωτεύομαι, να ανθίζω κάτω από μιαν αντρική ματιά. Τι μου απομένει λοιπόν; Ο ταραγμένος ουρανός· μου ταιριάζει, με γεμίζει, με ηρεμεί, νιώθω κομμάτι του, νιώθω πως είναι η πατρίδα μου κι εκεί ανήκω.

Αγρύπνια

Είμαι τόσο σφιγμένη, που πονάει ο αυχένας μου. Σχεδόν πάντοτε είμαι σφιγμένη. Νιώθω ένα επίπονο τράβηγμα, ένα περίεργο σφίξιμο, εκεί, στη βάση του λαιμού, στο σημείο που ο λαιμός πατάει πάνω στη γραμμή των ώμων. Είναι μια επώδυνη αίσθηση, μου θυμίζει πολλά, μπερδεμένα μεταξύ τους καλώδια, σε διάφορα χρώματα, που σχηματίζουν μια στήλη –ο λαιμός– και διακλαδίζονται στις άκρες προς τα πάνω και προς τα κάτω, από τη γραμμή των ώμων, τα δυο φοβερά εκείνα τρίγωνα που κάνει ο λαιμός με τους ώμους, εκείνα τα δυο σημεία που τα νιώθω συνέχεια σχεδόν σαν πληγές, και προς τα πάνω, από την κορυφή του λαιμού στη βάση του κρανίου, δυο ακόμα φοβερά τρίγωνα, εκεί που αρχίζουν οι ρίζες των μαλλιών και προς τα πάνω, όλη η πίσω πλευρά του κρανίου και μέχρι μπροστά, στο μέτωπο, ως τη ρίζα της μύτης. Μια ανοιχτή πληγή, μια μέγγενη γύρω από το κεφάλι μου που σφίγγει συνεχώς. Αυχενικό σύνδρομο, ιγμορίτιδα, ημικρανία, υπάρχουν διάφορες επιστημονικές εξηγήσεις για τη μόνιμη αυτή κατάσταση

πόνου. Εγώ όμως ξέρω ότι είναι η ψυχή μου και το μυαλό μου που πονάνε συνέχεια, που ποτέ δε βρίσκουν ευχαρίστηση, που δεν μπορούν να ξαποστάσουν. Έτσι, δε δίνω σημασία, δεν πηγαиноέρχομαι σε γιατρούς, δε βγάζω ακτινογραφίες και μαγνητικές και αξονικές, έχω δεχτεί αυτόν τον πόνο στη ζωή μου σαν μια συντροφιά που με κρατάει πάντοτε σε εγρήγορση.

Τις περισσότερες φορές αυτός ο πόνος, εκτός του ότι με ταλαιπωρεί όλη τη μέρα, με συντροφεύει κι όλη τη νύχτα. Ξαπλώνω ανάσκελα και νιώθω το μαξιλάρι να με πονάει, σαν να ακουμπάω σε βράχο. Και δεν μπορώ να κλείσω μάτι. Άλλες φορές πάλι, εξουθενωμένη από την πάντα δύσκολη μέρα, ξαπλώνω στο κρεβάτι και κοιμάμαι βαθιά για λίγο. Το σφίξιμο όμως, ο πόνος, ύπουλα δουλεύουν στο υποσυνείδητό μου, νικούν τον ύπνο μου, κυριαρχούν πάνω στην κούρασή μου. Ξυπνάω απότομα, είτε γιατί με τα σφιγμένα μου δόντια έχω δαγκώσει τη γλώσσα μου είτε γιατί οι πληγές στα δύσκολα τρίγωνα πονάνε πολύ. Και ξεκινάει η αγρύπνια, άλλη παλιά, καλή συντροφισσα, από τα τρυφερά μου χρόνια. Στην αρχή προσπαθώ να κρατήσω με νύχια και με δόντια τον ύπνο, που τραβά το πέπλο του και με ξεσκεπάζει γοργά. Κρατάω τις άκρες αυτού του πέπλου, το τεντώνω, προσπαθώ να το απλώσω ξανά πάνω μου, να κοιμηθώ πάλι. Χαμένη προσπάθεια, και το ξέρω. Γρήγορα τα παρατάω και ξεκινάω μιαν άλλη προσπάθεια, να βουλιάξω στον παράλληλο κόσμο μου, εκεί όπου ζω την άλλη μου ζωή καθημερινά.

Έχω έναν τρόπο, μια δικλείδα, μια διέξοδο, για να αντέχω την καθημερινότητά μου, έναν τρόπο για να ζω αλλιώς κομμάτια από το χρόνο μου, να τα ζω πραγματικά. Είναι ο παράλληλος κόσμος μου. Είναι οι ώρες που κλείνομαι στο καβούκι μου, κοιτάζω μέσα μου κι ονειρεύομαι εμένα. Εμένα σε μιαν άλλη ζωή, με άλλους ανθρώπους, με άλλες ευκαιρίες, με διαφορετικές απολαβές. Εμένα, όπως θα ήθελα να ζω. Εμένα σ' έναν άλλο κόσμο. Τις ώρες αυτές, τα λεπτά αυτά, τα δικά μου λεπτά, ζω, νιώθω ότι ζω μέσα στη ζεστασιά μιας αγάπης, μιας επιτυχίας, μιας ευτυχίας, όπου όλα μου έρχονται εύκολα, όλα μού χαρίζονται, απλόχερα, γενναιόδωρα, δε χρειάζεται να διεκδικήσω τίποτα. Ένας κόσμος όπου εκεί δεν πολεμάω τον εαυτό μου, μου χαρίζομαι, ένα παράλληλο σύμπαν. Η προσωπική μου πατρίδα. Οι μέρες μου είναι σκληρές, αλλά τα όνειρά μου αυτού του κόσμου, του δικού μου κόσμου, είναι μαλακά, απαλά, μουλιάζω μέσα τους, δεν υπάρχει ο ανελέητος χρόνος, τα χρονικά περιθώρια είναι απέραντα, ατελείωτα, ήπια και ευγενικά, διευρύνονται συνεχώς όπως εγώ τα θέλω, όταν εγώ τα χρειάζομαι. Υπάρχουν ευκαιρίες, δεύτερες, τρίτες, τέταρτες, άπειρες ευκαιρίες, και μου δίνονται απλόχερα, χωρίς μιζέριες. Εκεί είναι άνετα και φιλόξενα, όλο καμπύλες, χωρίς καθόλου γωνίες, χωρίς αιχμηρά, κοφτερά σημεία να απειλούν το μεταξωτό πέπλο που τον καλύπτει. Στον παράλληλο κόσμο μου ζω μια ζωή χαλαρή, χλιαρή, ελαστική, εύπλαστη, μέσα σ' ένα χρόνο που απλώνεται και απλώνεται συνεχώς, σαν ζυμάρι που φουσκώνει στη

ζέστη. Νιώθω προστατευμένη, ασφαλής, πλήρης. Γι' αυτό ονειρεύομαι ξύπνια και σταματώ το ρυθμό της ζωής μου για να κρύβομαι στη χειροποίητή μου ευτυχία.

Αυτός ο όμορφος κόσμος, ο ιδανικός, υπάρχει μέσα μου από πάντα, από τις πρώτες μου αναμνήσεις. Είναι έτοιμος, σχηματισμένος, μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, τη μυρωδιά, τον ήχο, την αύρα, χωρίς να του λείπει τίποτα. Έτοιμος, σχηματισμένος στην εντέλεια, λουφάζει καρτερικά μέσα μου και περιμένει το ελάχιστο σινιάλο, την παραμικρή αφορμή, τη στιγμή της χαλάρωσης για να ξεπεταχτεί μπροστά και να κυριεύσει τα πάντα. Να διώξει τους πραγματικούς ήχους και τις εικόνες και τις μυρωδιές και να γίνει αυτός η πραγματικότητα, η μόνη πραγματικότητα. Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου περνάω από τον έναν κόσμο στον άλλο, σαν να πηγαίνω από δωμάτιο σε δωμάτιο στο σπίτι μου, δεν υπάρχει όμως ούτε καν το χολ, δεν υπάρχει το μεταβατικό στάδιο, αυτόματα περνάω από τη μια πραγματικότητα στην άλλη. Είναι και οι δυο πραγματικότητες; Να μιλήσω για τη θεωρία της σχετικότητας; Να αναφερθώ στις πολλαπλές διαστάσεις του σύμπαντος, στα διαφορετικά και συνυπάρχοντα επίπεδα ανάγνωσης του χώρου, του χρόνου, του κόσμου; Εμένα και οι δύο κόσμοι που ζω μου δίνουν την ίδια αίσθηση του απτού, του πραγματικού, του αληθινού. Το ίδιο χαίρομαι και απολαμβάνω μια κουβέντα, ένα χάδι, ένα κοίταγμα, είτε συμβαίνει στον έναν είτε συμβαίνει στον άλλο κόσμο μου. Μάλλον, στον φανταστικό μου κόσμο τα απολαμβάνω ακόμα

περισσότερο, γιατί εκεί μου δίνονται εύκολα, χωρίς δυσκολία, χωρίς εμπόδια. Κι έπειτα, ο παράλληλος κόσμος μου είναι τόσο εύπλαστος, τόσο ευμετάβλητος, τόσο ρευστός, είναι τόσο εύκολο να ζω εκεί. Εκεί καθοδηγώ τις εξελίξεις όπως κάθε φορά θέλω, ανάλογα με το τι χρειάζομαι, τι κουβέντες θέλω να πω, τι κουβέντες θέλω ν' ακούσω, σαν θεατρικός συγγραφέας, σαν σχεδιαστής ηλεκτρονικού παιχνιδιού, όχι παίκτης, σχεδιαστής. Και μου χαρίζει το απόλυτο ζητούμενο, τη ζεστασιά στην καρδιά, αυτή την υπέροχη αίσθηση σαν να κολυμπάω σε χλιαρά, πηχτά νερά, σαν να τυλίγομαι ζεστά σε ροζ μωρουδιακές κουβερτούλες κι εκεί αφήνομαι, αφήνομαι, βουλιάζω, δεν αντιστέκομαι, δεν παλεύω πια, επιτέλους δεν παλεύω πια...

Κι όμως, τις στιγμές της αγρύπνιας μου αυτός ο κόσμος, ο καταδικός μου, δε μου ανοίγεται, κρατάει τις πύλες του πεισματικά κλειστές και δε μ' αφήνει να μπω μέσα, να χαλαρώσω στη ζεστασιά του. Είναι οι μόνες στιγμές που αυτό που λέμε «πραγματικότητα» ορθώνεται κυρίαρχο μπροστά μου, κλείνει όλες τις διόδους και δε μου αφήνει καμία οδό διαφυγής. Το μυαλό μου κολλάει σε κάτι, μια συζήτηση που έγινε στη διάρκεια της ημέρας ή και παλιότερα, μια κατάσταση, μια φράση, και δεν μπορεί να ξεκολλήσει από κει. Δεν επεξεργάζεται αυτό που έχει συμβεί, δεν το εξετάζει, δε βρίσκει λύσεις, δεν επινοεί εναλλακτικές. Απλώς μένει κολλημένο σε μια εικόνα, σε μια κουβέντα, σε μια αίσθηση. Κι ο πόνος στη βάση του λαιμού και στο πίσω μέρος του κρανίου γίνεται όλο και πιο έντονος, το μαξιλάρι βγά-

ζει καρφιά, όπως κι αν είμαι ξαπλωμένη, και πλάγια και ανάσκελα – μπρούμυτα δεν μπορώ, ασφυκτιώ, πνίγομαι! Οπότε περνάω στωικά στην επόμενη φάση, σηκώνομαι από το κρεβάτι. Το καλοκαίρι είναι πιο εύκολα, κάθομαι στη βεράντα, πίνω κρύο γάλα και χαζεύω το δρόμο κάτω και τα αστέρια πάνω, κάνω χλιαρό ντους, είναι πιο εύκολα. Το χειμώνα είναι δύσκολα. Πίνω ζεστό γάλα και –αναγκαστικά– ανοίγω την τηλεόραση. Αρχίζω ένα ατελείωτο ζάπινγκ –γιατί τίποτα δε μ' ευχαριστεί– που με τσιτώνει περισσότερο καθώς βομβαρδίζομαι ανά δευτερόλεπτο με έντονα, υπέρλαμπρα χρώματα και το «τσακ» του καναλιού που αλλάζει. Έτσι με βρίσκει το ξημέρωμα, εξαντλημένη, να ετοιμάζομαι να αντιμετωπίσω μιαν ακόμα μέρα.

Δε με τρομάζει όλη αυτή η διαδικασία, την ξέρω πολύ καλά, από πολύ μικρή. Παιδί δημοτικού ακόμη, περνούσα σχεδόν όλες τις καλοκαιρινές νύχτες μου στο μπαλκόνι του σπιτιού μας, όπου έβγαινα γλιστρώντας κάτω από τα χαμηλωμένα στόρια των παραθύρων για να μην ξυπνήσω τους άλλους. Για μένα το φυσιολογικό είναι η αϋπνία. Κι ο πόνος στη βάση του λαιμού. Δεν υπάρχει θεραπεία γι' αυτό, δεν ψάχνω το γιατρικό. Μόνον όταν ζούσα με τον πρώην άνδρα μου δεχόμουν με ανακούφιση το απαλό μασάζ –να μην πονάει– που μου έκανε με τις ζεστές παλάμες του και μετά κουλουριαζόμουν μέσα στην καμπύλη του κορμιού του και, τυλιγμένη στη ζεστασιά, αποκοιμιόμουν. Όσο περνούσαν τα χρόνια όμως, όλο και λιγότερες ήταν οι φορές που μου πρόσφερε αυτό το ευεργετικό

μασάζ, γιατί όλο και λιγότερες ήταν οι στιγμές που ο άνδρας, που τότε ονομαζόταν «άνδρας μου», ήταν στο σπίτι μας. Στο τέλος, ακόμα κι όταν βρισκόταν στο σπίτι, ήταν τόσο κακές οι στιγμές μας, που δεν καταδεχόμουν να κάνω ανακωχή και να ζητήσω βοήθεια, να ζητιανέψω τις ζεστές παλάμες και το «κούμπωμα» των κορμιών. Και τώρα δεν υπάρχει κανένας πια για να αποφασίσω αν θα του ζητήσω τελικά βοήθεια, κι έτσι μένω άγρυπνη.

Εκείνος

Εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της. Δεν υπήρχε λόγος να είναι εκεί, δεν υπήρχε κάποιος προφανής σύνδεσμος ανάμεσά τους, κάποιος κρίκος για να τους φέρει κοντά. Εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της σε ένα από κείνα τα απίστευτα γυρίσματα της τύχης, όταν καταλαβαίνεις ότι τελικά υπάρχει και κάτι άλλο που ορίζει τα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο, ότι δεν αρκείς μόνο εσύ. Είναι φίλος συναδέλφων από το γραφείο.

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω», της είπε όταν τους σύστησαν, ενώ στέκονταν όρθιοι στο διάδρομο. Και φαινόταν σαν να χαιρόταν πραγματικά.

«Κι εγώ», του απάντησε εκείνη αντιμετωπίζοντας το βλέμμα του.

Έχει έντονο βλέμμα, διακριτική ανδρική μυρωδιά και, κυρίως, ένα ειλικρινές χαμόγελο. Ζεστό χέρι στη χειραψία, παλάμη σκληρή και στεγνή, μακριά δάχτυλα με το χαρακτηριστικό βαθούλωμα από το τσιγάρο, εκεί ανάμεσα στο δείκτη και τον μέσο. Της αρέσει όταν καπνί-

ζει ο άνδρας, για κάποιο λόγο το θεωρεί διεγερτικό σαν εικόνα, σαν αίσθηση. Περίεργα βραχνή φωνή, δίνει μια σοβαρή χροιά σε ό,τι κι αν λέει. Σωστό ύψος, έτσι που να νιώθεις την ανδρική παρουσία δίπλα σου να σε καλύπτει, να σε σκεπάζει, να απλώνει προστατευτικά τη σκιά της πάνω σου. Ένας ώμος στο ύψος του κεφαλιού σου να σε καλεί να ακουμπήσεις πάνω του. Είναι τόσο ωραία να ακουμπάς το κεφάλι σου στον ώμο κάποιου, και της έχει λείψει αυτό τόσο πολύ! Μια αίσθηση οικειότητας και ζεστασιάς από την πρώτη στιγμή. Όμορφη αίσθηση!

Δεν είναι μόνο το όμορφο παρουσιαστικό, είναι η αύρα αυτού του άνδρα που στέκεται απέναντί της, η αίσθηση που τυλίγει τον ίδιο και όσους τον πλησιάζουν. Απολαμβάνει την αύρα του και ταυτόχρονα σκέφτεται πυρετωδώς. Ποια είναι άραγε η πρώτη εντύπωση που δίνει εκείνη; Πώς τον τυλίγει η δική της αύρα; Στήνεται όσο καλύτερα μπορεί μπροστά του. Θέλει, θέλει πολύ να του αρέσει. Το μυαλό της τρέχει σε χίλιους διαφορετικούς δρόμους με απίστευτη ταχύτητα. Μια μικρή αμφιβολία που πάει να τρυπώσει και να σκάψει εκ των έσω τα θεμέλια της αυτοπεποίθησής της –*Πού πάω; Δεν είμαι αρκετά καλή γι' αυτόν!*– κονταροχτυπιέται με το παντοδύναμο ένστικτο της αυτοσυντήρησης, της αυτοπροστασίας: *Δε θα αφήσω έναν όμορφο άνδρα να με κατατροπώσει, να με κάνει να νιώσω μειονεκτικά. Είμαι τόσο καλή όσο κι αυτός!* Ο μαχητικός εαυτός της, αυτός που δε σηκώνει μύγα στο σπαθί του, που δεν αφήνει τίποτα να πέ-

σει κάτω, βγαίνει μπροστά. Το συλλογικό υποσυνείδητο γυναικείας αμφισβήτησης και καταπίεσης αιώνων εξεγείρεται μπροστά σ' αυτό το θαυμάσιο αρσενικό· νιώθει ότι κινδυνεύει, ετοιμάζεται να παλέψει για τα δικαιώματά της, να δηλώσει την αξία της. Δε χρειάζεται όμως. Εκείνος δεν παίρνει θέση μάχης, δεν επιτίθεται, δεν κάνει επικριτικά σχόλια, δεν την αμφισβητεί, στέκει εκεί, χαλαρός, ανοιχτός. Είναι θετικός και ευγενικός, την επιδοκιμάζει, τη στηρίζει.

«Έχεις δίκιο», της λέει όταν εκφράζει μιαν άποψή της, ή «Συμφωνώ μαζί σου», όταν οι άλλοι διαφωνούν.

Γοητευτικός, ευγενικός, καλοντυμένος! Σίγουρα θα είναι παντρεμένος με μια εξίσου αξιόλογη γυναίκα. Μια κακή γυναίκα μαραζώνει τον άνδρα που είναι δίπλα της, τον αφυδατώνει ή τον εκχυδαίζει. Αυτός είναι εξαιρετικός, αλλά δεν είναι παντρεμένος. Η μια έκπληξη διαδέχεται την άλλη. Τότε θα έχει σίγουρα κάποιο άλλο πρόβλημα, κάτι που δε φαίνεται με την πρώτη ματιά. Ένας αξιόλογος άνδρας δε μένει ελεύθερος για καιρό, τον πολιορκούν πολλές και κάποια τελικά τον κερδίζει και τον κρατάει. Θέλει να μάθει κι άλλα, θέλει να μάθει όσα μπορεί γ' αυτόν τον άνδρα που εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της και της αρέσει τόσο πολύ. Κι εκείνος θέλει να μάθει για κείνην. Και βρίσκουν και οι δυο τρόπο, βρίσκουν αφορμές για να πει ο καθένας τους αυτά που θέλει να ακούσει ο άλλος. Τα λόγια κάνουν αγώνα δρόμου, βγαίνουν τρέχοντας από το στόμα και των δυο να δώσουν τις

απαραίτητες πληροφορίες, το πρώτο στίγμα, να μη μείνουν απορίες ανάμεσά τους απ' αυτή την πρώτη συνάντηση, να μη μείνουν εκκρεμότητες.

«Έχω δυο μικρά παιδιά», του λέει, «ένα γιο και μια κόρη. Δεν είναι εύκολο να μεγαλώνεις μόνη σου δυο παιδιά». Δηλώνει αμέσως την κατάστασή της και τη δυνατότητα αυτοδιάθεσης που –θα 'θελε να– έχει.

Εκείνος παίρνει το μήνυμα, ανταποκρίνεται αμέσως.

«Σε καταλαβαίνω. Κι εμένα ο γιος μου –είναι έφηβος τώρα πια– μένει με τη μητέρα του από τότε που χωρίσαμε», σπεύδει να της δώσει τις απαντήσεις που ζητάει.

Ανακούφιση, και για τους δυο! Ανάβει το πράσινο φωτάκι. Το πηγαδάκι εκεί στο διάδρομο συνεχίζεται για λίγο ακόμα, κάποια στιγμή οι εύκολες κουβέντες τελειώνουν κι έρχεται η αναγκαστική στιγμή αμηχανίας.

«Πρέπει να φύγω», λέει εκείνος και της φαίνεται ότι μιλάει μόνο σ' αυτήν, ότι απευθύνεται μόνο σ' αυτήν, έτσι όπως την κοιτάζει ίσια μέσα στα μάτια και το σώμα του γέρνει προς το μέρος της.

Χειραψία και πάλι, της αρέσει η αίσθηση του χεριού του, οι γνωστές, χιλιοειπωμένες φράσεις όπου σφηνώνεται και η λεξούλα όλο νόημα:

«Χάρηκα *πραγματικά* που σε γνώρισα, ελπίζω να τα ξαναπούμε...»

«Κι εγώ, ελπίζω να τα ξαναπούμε», του απαντάει. Μια υποψία υπόσχεσης στην ατμόσφαιρα, βλέπει την πλάτη του καθώς απομακρύνεται, φεύγει...

Η αγάπη είναι πόλεμος. Πόλεμος με το σύντροφό σου, πόλεμος με τους κόσμους σου και τους ανθρώπους σου και –κυρίως– πόλεμος με τον εαυτό σου, με όλους τους εαυτούς σου...

Η ηρωίδα του βιβλίου, ύστερα από ένα δύσκολο γάμο και ένα επώδυνο διαζύγιο, ζει μέσα σε μια καλά προστατευμένη αταραξία, ως τη στιγμή που γνωρίζει έναν άνδρα ο οποίος τη διεκδικεί με κάθε τρόπο. Αυτή η συνάντηση θα την αναγκάσει να αντιμετωπίσει ξανά τις επιθυμίες και τις ανάγκες της, και να ξεθάψει κομμάτια της που πίστευε πως είχαν νεκρωθεί από καιρό. Θέλει να αφεθεί στον έρωτα, να χτίσει μαζί μ' αυτό τον άνδρα έναν κόσμο όπως τον έχει ονειρευτεί, και να κλειστεί εκεί μέσα μαζί του. Όμως οι επιτακτικές υποχρεώσεις της, οι άσχημες εμπειρίες της, όλες οι αποσκευές της ζωής της την κάνουν διστακτική, δύσπιστη, καχύποπτη. Βρίσκεται σε ένα διαρκή πόλεμο, αναμετρείται με τη ζωή της, με τις αντοχές της, τις επιφυλάξεις της, τους φόβους της...

**Άραγε θα βγει κάτι απ' όλο αυτόν το χαλασμό
ή θα μείνει μόνον ο χαλασμός;**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08809

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ